

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/41/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119346439
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:6119346439.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: O., proti žalovanej: U., štátnej občanke SR, v konaní o zaplatenie 995,82 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 7. júla 2020, č.k. 20Csp/104/2019-221, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu žalobcu o zaplatenie 995,82 eur s prísl. zamietol. Výrokom II. žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 30.03.2006 bola medzi V.. ako bankou a žalovanou ako majiteľom účtu uzavretá Zmluva o bežnom účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX podľa ust. § 708 a nasl. Obch. zákonníka, na základe ktorej zmluvy sa banka zaviazala zriadiť pre žalovanú bežný účet v mene SKK a poskytnúť žalovanej ďalšie dohodnuté bankové produkty, vrátane povoleného prečerpania k účtu po splnení podmienok uvedených v obchodných podmienkach. Konštatoval, že uvedená zmluva je zároveň spotrebiteľskou zmluvou podľa § 23a zák. č. 634/92 Zb. o ochrane spotrebiteľa a podľa § 52 a nasl. Obč. zákonníka. Pred vyhodnotením oprávnenosti uplatneného práva sa súd prvej inštancie zaoberal tým, či žalobca je aktívne vecne legitimovaný domáhať sa zaplatenia peňažnej pohľadávky proti žalovanej na základe predmetnej zmluvy. Konštatoval, že povinnosť preukázať svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní zaťažuje žalobcu. Súd prvej inštancie mal ďalej za preukázané, že medzi V.. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola dňa 21.05.2018 uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok. Z tejto zmluvy o postúpení pohľadávok odvodzoval žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý stanovuje podmienky, kedy banka môže postúpiť pohľadávku inej osobe buď so súhlasom klienta, alebo aj bez takéhoto súhlasu. Pokiaľ nie je dodržaný zákonný postup, nemôže veriteľ platne postúpiť pohľadávku. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej konštatoval, že žalobca predložil súdu výzvu V.. datovanú dňom 14.11.2016, ktorou V. vyzývala žalovanú na úhradu omeškanej pohľadávky v sume 92,03 eur zo zmluvy č. účtu V no žalobca nepreukázal, že túto písomnosť banka naozaj žalovanej doručila, resp. ju aspoň žalovanej odoslala. Vyzval žalobcu na predloženie dokladu o odoslaní výzvy alebo jej doručení žalovanej, s upozornením, že listina je potrebná na preukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, no žalobca takýto dôkaz nepredložil a nenavrhol vykonať žiaden dôkaz na preukázanie toho, že predmetná výzva bola odoslaná resp. doručená žalovanej. Súd prvej inštancie konštatoval, že aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu musel skúmať z úradnej povinnosti, a preto je irelevantné, že nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nenamietala žalovaná. Bolo v záujme veriteľa, aby kvalifikovanú výzvu zasielal dlžníkovi takým spôsobom, aby to bolo preukázateľné, a aby doklad o odoslaní (poštový podací lístok),

resp. o doručení výzvy (doručenku) dlžníkovi uschovával pre prípad jeho potreby v budúcnosti. Ďalšia žalobcom predložená výzva V. zo dňa 23.01.2018 adresovaná žalovanej sa týkala pohľadávky zo zmluvy č. účtu V teda sa jednalo o pohľadávku z inej zmluvy; ani ohľadom tejto výzvy však žalobca nepredložil dôkaz o jej odoslaní, resp. doručení žalovanej. Keďže žalobca nepreukázal, že V. ako veriteľ zo zmluvy o bežnom účte pred postúpením pohľadávky zo zmluvy o bežnom účte na žalobcu písomne vyzval žalovanú na splnenie peňažného záväzku titulom nepovoleného prečerpania na účte, že jej túto výzvu odoslal, a doručil, teda nepreukázal, že pohľadávka bola spôsobilá na postúpenie, zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 21.05.2018 je v časti postúpenia pohľadávky voči žalovanej absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie výrokom I. žalobu proti žalovanej zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP. Vzhľadom k tomu, že žalobu zamietol v celom rozsahu, žalovaná dosiahla v konaní plný úspech a vzniklo jej právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Keďže žalovaná náhradu trov konania neuplatnila, zo spisu jej žiadne trovy nevyplývajú, súd prvej inštancie vyslovil, že jej náhradu trov konania nepriznáva.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Súdu prvej inštancie vytýkal nesprávne skutkové a právne závery, ako aj porušenie žalobcovho práva na spravodlivý proces. Žalobca citoval ust. § 92 ods. 8 ZoB. Poukázal na to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzývaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 14.11.2016, výzvou zo dňa 20.12.2016 označenou ako „výpoveď zo zmluvy“, výzvou zo dňa 23.01.2018. Dôvodil, že ani samotný žalovaný tvrdenia žalobcu žiadnym spôsobom nerozporoval. Bol to sám súd, ktorý sa vložil do role „žalovaného“, keď bez akéhokoľvek podnetu zo strany žalovaného rozporoval tvrdenia žalobcu ohľadom odoslania výziev na zaplatenie dlžnej sumy postupcom, adresované žalovanému. Uviedol, že keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou (t.j. žalovaným) rozporované, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že došlo k platnému ukončeniu zmluvného vzťahu, následnému platnému postúpeniu pohľadávky, v dôsledku čoho je nárok žalobcu na zaplatenie 995,82 eur s prísl. dôvodný v celom rozsahu. Žalobca na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/143/2019 zo dňa 18.03.2020, uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/84/2019 z 29.05.2020, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/124/2018 zo dňa 04.12.2018 a uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/152/2018 zo dňa 19.12.2018. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie, resp. rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaná sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Právna úprava umožňuje rozhodnutie súdu prvej inštancie napadnúť odvolaním len z taxatívne stanovených dôvodov. Náležitosti odvolania vymedzuje ust. § 363 CSP. Medzi tieto náležitosti odvolania patrí povinnosť uviesť, z akých dôvodov považuje odvolateľ napádané rozhodnutie za nesprávne s tým, že taxatívne dôvody odvolania vymedzuje ust. § 365 ods. 1 CSP. V závislosti od toho, aké nedostatky odvolateľ súdu prvej inštancie vytýka, možno odvolaním napadnúť vady konania a vady rozhodnutia (skutkové alebo právne). Z obsahu podaného odvolania je možné vyvodiť, že súdu prvej inštancie vytýkal nesprávne skutkové a právne závery (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

6. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v

konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

7. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

8. Odvolací súd považuje vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, ako aj odvoláciu námietku týkajúcu sa porušenia práv žalobcu na spravodlivý proces, ktorú bližšie nezdôvodnil, za neopodstatnené. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správny skutkový záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 CSP na ne v plnom rozsahu poukazuje. Na správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania, pričom nemožno mať pochybnosti ani o správnosti právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie.

9. Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že podľa jeho názoru súd prvej inštancie sa už v odôvodnení rozsudku náležitým spôsobom vypořiadal so všetkými dôvodmi podaného odvolania, ktoré dôvody odvolateľ - žalobca prezentoval už počas konania pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd preto v odpovedi na vznesené námietky odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Na doplnenie správnosti uvádza:

10. Okresný súd žalobu na zaplatenie žalovanej sumy zamietol z dôvodu, že dospel k záveru o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v dôsledku nespĺnenia zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky voči žalovanému (§ 92 ods. 8 zákona o bankách).

11. Aktívnu legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu žalobcu ním uplatnené právo resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existenciou tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009).

12. Postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že na základe zmluvy uzavretej v písomnej forme medzi doterajším veriteľom (postupcom, cedentom) a treťou osobou (postupníkom, cesionárom) postúpi pôvodný veriteľ svoju pohľadávku proti dlžníkovi (cesus) novému veriteľovi, a to buď za odplatu, alebo bezodplatne. Postupník sa stane novým veriteľom, nadobúda pohľadávku (s príslušenstvom a právami s ňou spojenými). Postupca stráca postúpenú pohľadávku s celým príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými. Nie je ďalej oprávnený pohľadávku vymáhať a prijímať od dlžníka plnenie.

13. Ustanovenie § 525 Občianskeho zákonníka určuje, ktoré pohľadávky nemožno platne postúpiť. Okrem toho môže byť postúpenie určitých pohľadávok zakázané špeciálnymi predpismi, prípadne postúpenie môže byť zákonom síce dovoľené, ale len za určených podmienok.

14. Takýmto prípadom je ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách účinnom v čase cesie (postúpenia) pohľadávky.

15. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., môže byť banková pohľadávka postúpená (alebo jej časť), ak je (1.) splatná, a to až po predchádzajúcej (2.) písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené (3.) omeškanie klienta so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní.

16. Uvedené skutočnosti sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (rozsudok Krajského súdu v Prešove

sp.zn. 6Co/119/2013). Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NBS ako centrálnej banky.

17. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525 Obč. zák., alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39). Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje, (alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli), ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť.

18. Z uvedeného dôvodu v týchto prípadoch nemožno vôbec hovoriť o platnej cesii, postupca zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na postupníka neprechádza pre neplatnosť zmluvy.

19. Je bez významu, že podmienky platnosti postúpenia pohľadávky sú uvedené v zákonnom predpise, ktorý je predpisom verejného práva. Zmluva o postúpení je súkromnoprávnou zmluvou, ktorú upravuje Občiansky zákonník. Táto charakteristika zmluvy nevyklučuje možnosť upraviť osobitné podmienky jej platnosti pre špecifický okruh pohľadávok (bankové pohľadávky) v osobitnom zákone v zásade verejnoprávnej povahy (zákon o bankách). Pre aplikáciu ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je rozhodujúce zistenie, že právny úkon je v rozpore so zákonom. Ust. § 39 Občianskeho zákonníka nerozlišuje, o akú triedu právnej normy ide (normu verejného alebo súkromného práva).

20. Písomná výzva banky klientovi (dlžníkovi alebo ručiteľovi; klientom v zmysle § 5 písm. h/ zákona o bankách je osoba, s ktorou má banka alebo pobočka zahraničnej banky v rámci výkonu bankových činností uzavretý obchod, ktorým je vznik, zmena alebo zánik záväzkových vzťahov medzi bankou a klientom), je prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky, alebo jej časti na inú osobu. Žalobca v konaní pred okresným súdom ani v odvolacom konaní nepreukázal zaslanie či doručenie takejto výzvy banky klientovi, žalovanému. Preto je možné uzavrieť, že žalobca nepreukázal prvú podmienku kogentne stanovenú v § 92 ods. 8 zákona č 483/2001 Z. z.

21. Písomné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky a ani samotné vyhlásenie predčasnej splatnosti nie je výzvou, ako má na mysli citované ustanovenie, a ani ju nenahrádza. K tomu je potrebné dodať, že dôvodom, pre ktorý je možné skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky napriek inak dostatočnému oznámeniu o postúpení pohľadávky zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaného pod č. R 119/2003, je spotrebiteľská povaha sporu.

22. Žalobca v danom prípade tvrdiac, že pohľadávku nadobudol postúpením od banky, má riadne preukázať splnenie podmienok platného postúpenia, čo je predpokladom na preukázanie jeho aktívnej vecnej legitímácie.

23. Zároveň odvolací súd považuje za potrebné poukázať na základný princíp, ktorým je ovládané dokazovanie v sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, a to princíp prejednávaci, ktorý spočíva v tom, že tvrdiť skutočnosť rozhodné pre posúdenie daného prípadu a navrhovať a predkladať dôkazy pre tieto skutočnosti je zásadne vecou strán sporu, na ktorých spočíva hlavná zodpovednosť za zhromaždenie skutkového podkladu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej, teda iniciatíva v tomto smere jednoznačne zaťažuje ich. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva, teda z príslušnej hmotnoprávnej normy. V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencia určitej skutočnosti. Ak tak strany nevykonajú, potom postihne tú stranu, ktorá je povinná potrebné tvrdenie vykonať, nepriaznivý procesný následok spočívajúci v tom, že súd rozhodne v jej neprospech. Keďže súd vychádza len zo skutočností tvrdených stranami a vykonáva len tie dôkazy, ktoré tieto navrhli, bolo na žalobcovi, akým spôsobom svoj nárok formuloval a na akých skutočnostiach jeho dôvodnosť zakladal a tiež bolo vecou jeho racionálneho posúdenia, či ním tvrdené skutočnosti je spôsobilý aj preukázať vo vedomí, že pasivita, či nesprávne zvolená argumentácia, mu môže priniesť negatívne dôsledky v spore, teda nesplnenie si povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti sa nutne musí prejavíť v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre neho ako stranu, ktorá dôkazné bremeno neunesla, k naplneniu čoho aj došlo v posudzovanej veci, keď žalobca neprodukoval také dôkazy, ktoré by boli spôsobilé k záveru o preukázaní ním tvrdených skutočností, od ktorých odvodzoval uplatnený nárok, čo nemohlo mať za následok iné, ako v jeho neprospech vydané rozhodnutie.

24. Žalobca tvrdiac, že pohľadávku nadobudol postúpením od banky, mal riadne preukázať splnenie podmienok platného postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách platného v čase uzavretia zmluvy, čo je predpokladom na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie. Súd prvej inštancie správne skúmal podmienky uvedené v § 92 ods. 8 zákona o bankách v súlade s § 295 CSP a teda doručenie písomnej výzvy banky tým, že žalobcu vyzval na preukázanie doručenia výzvy. Aktívnu legitímáciu v konaní preukazuje žalobca a súd ju skúma ex offa, a teda nestačí len skutočnosť, že žalovaná aktívnu legitímáciu žalobcu v konaní nenamietala. Pokiaľ je pre preukázanie aktívnej legitímácie žalobcu v konaní nevyhnutné preukázať relevantnú výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách a doručenie takejto výzvy nie je žalovanou namietané, nemožno konštatovať, že ide o nesporné tvrdenia strán a dokazovanie v tomto smere nevykonať. Súd prvej inštancie z listín predložených žalobcom mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu (V..) vyzval žalovanú na úhradu dlhu, avšak nepreukázal doručenie žalovanej, a to ani na výzvu súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že doručenie výzvy dlžníkovi je veľmi významné, nakoľko až keď sa takáto výzva dostane do sféry dispozície dlžníka a tento svoj dlh neuhradí a je tak v omeškaní so splatením dlhu po dobu viac ako 90 dní, až potom je pohľadávka banky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách spôsobilá na postúpenie. Dovtedy takáto pohľadávka nemôže byť postúpená. Vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal splnenie zákonom stanovených podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, je potrebné konštatovať, že podmienky pre postúpenie pohľadávky banky na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca), podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách neboli splnené.

26. V tomto prípade žalobca v spore pred súdom prvej inštancie nepreukázal splnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky, a preto možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu na vymáhanie žalovanej pohľadávky.

27. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, vyhodnotiac odvolacie námietky žalobcu ako nedôvodné. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by indikovali k odlišnému, v prospech žalobcu vyznievajúcemu rozhodnutiu.

28. V odvolacom konaní mala plný úspech žalovaná, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní žalovanej však žiadne trov nevznikli, preto odvolací súd vyslovil, že žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

29. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu **n i e j e** odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).